

Norges nasjonale skandale 1940 – 45 til ny belysning. Ikke tie, men tale

Nei, jeg er ingen ekstremist. Jeg presenterer en løsning på skandalen som alle i dag bør kunne godta.

Rettsoppgjøret er kommet på avstand. Hendelsene før, under og etter krigen er mer og mindre glemt. Men siden et nytt og verre verdensoppgjør stadig spøker i kulissene, tvinges vi som nordmenn til å bilegge alt politisk nag fra fortiden og nå være våkne for det som lett kan komme.

Militærmakten bør nok være på plass. Men skal vi igjen ledes av et Storting som så lenge hadde kompromisset med verdiene og satt parti-prestisjen langt foran alt annet, at det ingen nasjonal holdning hadde, da fri og bevare oss.

Ja, var det ikke slik at noen søkte mot Nazi-Tyskland og søkte en nazi-politikk i landet? Andre nordmenn hadde forelsket seg i kommunismen og sosialismen og søkte en østorientert politikk. Atter andre led av engelsk syke og tilstrebet engelske forhold. Dette var tilstanden både blant folket og i Stortinget. Hvor var egentlig den nasjonale holdningen? Den ble oppkonstruert etter krigen og ble benyttet til å slå hverandre av matta.

Når jeg i HD har trukket frem bøkene til major Einar Sagen, så var det ikke for å trekke frem en militarist, men fordi han er en av de forfattere som aller klarest har markert sammenhengen mellom den mentale status som 1940-Stortinget befant seg i, og det rettsoppgjøret som det senere forvoldte.

Sikkert tilstrebes det i dag en annen holdning i folk og Storting, men skal det lykkes, bør imidlertid ett av to kunne skje: Enten underkjennes rettsoppgjøret som fullstendig utilstedeilig og utilsiktet i sin form, eller også bibeholdes det, men da på den betingelse at det post festum holdes riksrett over det som Sagen kallar «dei små puslingane» eller som Scharfenberg kalla «Rump-parlament».

Ingen av ofrene som ennå er i live, vil være uenig i at oppgjøret og oppgjørsformen vel kan bli stående om bare de store fadesene som Stortinget den gang begikk, endelig trekkes fullt fram i dagslyset og blir rettslig belyst. Det vil muligens være bittert og tungt for et senere Storting å underkjenne hva et tidligere Storting hadde forvoldt.

Granskingskommisjonen som ble nedsatt og den rapport den ga, har ikke fått noen autoritet i ettertiden. Den nevnes sjelden eller aldri der hvor 1940-hendelsene diskuteres og var på ingen måte egnet til å lage de dype sår. Og dessuten, for store deler av folket har det helt siden 1945 virket som det

ene og alene var vårt manglende militære forsvar som var årsak til det gale. Årsaken lå dypere enn som så.

Igjen bør det være på sin plass å t frem fra Sagens bok: Han skriver:

«Det viser seg at sjølve STORTINGET har svikta, sjølve nødankeret i fårens stund. Våre præsumptivt beste menn, dei menn som vakt skulle vere, dei hev svikta og det i ein uhyggeleg grad.» Senere i boka si hevder han at presidentskapet frå 1940 var skyldige etter straffelovens paragraf 98 som gir straffer til inntil 5 år.

Årsakene til 9. april 1940 lå i Stortinget. Quisling og N.S. ble gjort til syndebukker og sonofre. Først når dette endelig blir erkjent og galskapen blir rettet opp, kan både Storting og folk møte de nye utfordringene som i dag ligger i korta med et bedre mentalt svar enn vi hadde tidligere.

Men skal Stortinget som landets øverste myndighet overhode ikke kunne trekkes for riksrett for sine mulige fadeser, da risikerer vi i gitt situasjon på nytt å få et «Rump-parlament».

Anders Ryste

110139

Se videre ;